

La millor obra

Un relat de: [Ferran Planell](#)

Una vida massa bohèmia i els persistents elogis del reconeixement, l'havien dut just allà on era. Sempre envoltat de gent, sempre amb la copa a la mà i la cigarreta en boca, sempre amb el cercat regust amarg de la solitud. Els genis com ell no estan fets per compartir afers menors, afers domèstics. Els amics i les parelles són per als qui els cal anar a cercar fora les mancances del seu propi "jo". Ell no és pas com tota aquella munió de cretins que estan instal·lats en l'ambigüitat, giravoltant, mediocres, de vernissatge en vernissatge. Ell s'ha fet un nom, ell és el centre del cercle, ell és el punt on culmina l'art.

Fent dringar els glaçons, exhaureix d'un glop el whisky que queda dins el got. Prem amb força la burilla, ensorrant els dits en la pols grisa. Després ja buidarà el cendrer. Agafa l'americana, les claus i tanca la porta darrere seu.

La sala d'exposicions és a vessar. L'Àstrid, se li apropa tan sols entrar. El subjecta pel braç i, mentre somriu als qui els envolten, li xiuxiueja:

— En dotze anys que fa que et represento me n'has fet unes quantes, però mai una com aquesta. El públic està esveradíssim. Es pot saber a què jugues?

— No entendràs mai la inspiració de l'artista.

A les parets no hi penja cap quadre. L'única tela és la que està recolzada damunt d'un cavallet al bell mig de la sala. Mentre ell s'hi apropa concentrant totes les mirades, es fa present el silenci.

Treu un carbonet de la butxaca i, amb gest decidit, dibuixa un cercle sobre la tela. S'aparta un moment per contemplar-lo i apropant-se novament hi estampa un punt.

Llença el carbonet a terra i es gira per encaminar-se cap a la porta, tot dient:

—Ha estat un plaer.

El murmuri s'apodera de la sala. Mentre la gent envolta el quadre, ell es fa fonedís.

L'endemà les crítiques són dispars pel que fa al seu excèntric comportament, però no deixen de ser coincidents: "La circumferència era perfecte i el punt estava situat en el centre exacte".